

חיילי צה"ל ניסו לשכנע קצין מצרי שלא להעניש את חייליו

ואח

זאב יפת

מחיצות האחרונות של חסדנות
וואי-אמן מצד החיילים המצרים כלפינו פגו. עמדנו ושוחחנו בחברותא, בשטח ההפקר שבין עמדותינו, ואחד המצרים אמר: "אני וחברי רוצים לשאול אותכם שאלה. אם אינכם רשאים להשיב, הגידו זאת. אבל אל תרמו אותנו."

"אין בעיות. מה השאלה?"
"האם זה נכון שאתם אנשי קומנדו?"
"פרצנו בצחוק. אלי אלקעל, אחד מאנשי היחידה, שבחיינו האורחיים הוא מורה, הצביע על כרסו העגלגלה והשיב: "האם אנו נראים לכם כמו אנשי קומנדו?"
משה המיר, יליד קהיר, שדיבר עם המצרים בשפתם, הוסיף: "כולנו כאן אנשי שים נשואים, עם שניים, שלושה ולפעמים ארבעה ילדים. כבר מזמן עברנו את הגיל בשביל קומנדו."

החיילים המצריים נראו במבוכה. מסתבר כי קציניהם היו בטוחים כי מולם ניצב

מקץ שנתיים חזר הבן. שאלו האב אם הוא מיטיב לדבר אנגלית. הבן השיב בחיוב.
"איך אתה אומר, בוא הנה?" שאל האב.
"קאם היר", השיב הבן.
"ואיך אתה אומר, לך לשם?" הוסיף האב ושאל.
"אני הולך לשם ואומר, בוא הנה," השיב הבן.

הבדיחה השניה היתה יותר גברית: אשתו של פאלח מצרי חלתה במחלה מסתורית. כל רופאי מצרים לא הצליחו לרפאה, והיא נשלחה לבית-חולים בלונדון. יום אחד הודיעו לפאלח כי אשתו עומדת לחזור במטוס. נחפו הגבר לשדה-התעופה. לפתע הוא שומע ברמקול: "הקשב, הקשב, מטוס אייר פראנס עומד לנחות." הוא מחכה, הנוסעים יורדים — אולם אשתו אינה בין הבאים.

הצי שעה לאחרי-מכן שוב מודיע הרמי קול: "הקשב, הקשב, מטוס אייר סיפרויס עומד לנחות." גם הפעם לא הגיעה האשה.

הפאלח התחיל להתעצבן, ניגש לסקיד המודיעין ושאל: "סלח לי, אולי אתה יודע על איזה אייר צריכה אשתי להגיע?" נפרדנו בידדות, וקבענו להיפגש למחרת. אותה שעה טרם ידענו כי העניינים יסתבכו.

בארבע אחר-הצהריים הופיע לפתע בשטח ההפקר קצין מצרי בדרגת סגן. הוא נופף בידו וצועק כי ברצונו להיפגש עימנו. כמובן שנענינו להצעה. המצרי היה נופת-צופים. נשמע ידידותי כמו החיילים הפשוטים. לדבריו היה נשוי, אב לשניים ואיש מילואים.

שאלנו אותו אם ראה את הצילומים שנתנו לחייליו. הוא השיב בשלילה, וביקש לקבל העתקים של התמונות. הב-טחנו לו.

* הפגישות בשטח ההפקר צולמו, ובי עקבות הפצרתם הנרגשת של החיילים המצריים הביא כתב העולם הזה את הסרט למסך. הכין העתקים עבור כל החיילים המצריים, וחילקם להם.

תמונות מצרים
מיפגש חיילים מצריים וישראלים בשטח ההפקר, בקו בגירות איסמעילייה: חייל המוצב הישראלי, כתב העולם הזה זאב יפת, מוסר לחיילים המצריים מזכרת — העתקי תצלומים של מיפגשים קודמים. מימין לשמאל: יפת, אילן לוי, שני חיילים מצריים, דני רוטו, משה פריד.

טוראי שני הצדדים -

חיילים בקו על גל ההתייקריות:

אי-אפשר להמשיך ככה!

אלא לא תוכל לסיים את החודש. אילן לוי קרא את המכתב: "אני פה, עם הפנים לאוייב, ובעורף הורסים אותי." אמר במרירות.

בן-דודי הוא חברו הטוב ביותר של אילן לוי. שניהם ישנים במתפרת אחת, שומרים יחדיו, עברו יחדיו זמנים קשים. בן-דודי התחתן, עכשיו, במילואים. הגדוד ערך את חתונתו. באורחות יש לו

גדוד קומנדו. זה החל כאשר מפקדי שני הצדדים נסגשו, בתיווך אנשי האו"ם, כדי ליישב בעיות שנויות במחלוקת. שגרמו מ"די פעם לתקריות אש קשות. המג"ד שלנו הוצג בפני הקצינים המצריים כקולונל הוק — אלוף-מישנה נץ. המצרים ראו לפניהם גבר גבה קומה, מוצק, והתחילטן כי פשוט לא ייתכן שבריון קטן זה, הנושא שם משפחה כזה — שהיה כנראה בדיחה — לא יהיה לפחות מפקד בקומנדו. מצחק? מזור? אבל כך נראה פועלה המנטליות המצרית. על כל פנים, המצרים לקחו את העניין מאוד ברצינות, ופקדו על אנשיהם לקיים מולנו רמת כוננות עליונה.

"באלהות", נאנח עכשיו אחד החיילים המצריים, "אם היינו יודעים שאתם חיילים כמונו ולא אנשי קומנדו נוראיים — היינו יכולים לחסוך מעצמנו הלומות זוועה."

הפגזות

של בדיחות

עיקר שחכוז כבר עבר. צריך להתפלל שתמיד ניפגש כידידים, ולא כאויבים. אמר אלמליח, שאוצר הבדיחה וההיחוד שלו הוא מעיין בלתי נידלה. וכך עמדנו שם, השבוע, בסבך עצי המאנגו שבין הקווים הישראלי והמצרי, והחלפנו בדיחות, כאילו המלחמה מעולם לא היתה, אלינו, באיזור איסמעילייה, תגיע זהפרידה רק בימים הקרובים. גילינו שהמצרים אינם אוהבים להישאר חייבים. כשם שהיו מחזירים לנו בסיגירות קליאופטרה את הטיים הישראליות, כשם שהיו מושיטים תמונות פורנוגרפיות כנגד ירחוני הפלמ"ח. כך גם הפעם, לאחר ש אלמליח סיים הפגזותיו, השיבו המצרים בבדיחות משלחם.

דוגמאות לסחורה המצרית: קמרי שלח את בנו לפנימיא בלונדון.

עבודה קבועה כמכונאי. הוא מטפל במערך כת מיוזג האוויר של האוניברסיטה העברית, על הריהצופים.

גם לאשתו עבודה קבועה. שניהם מר" ויחיים יחד, נטו, 1150 ל"י. מתוך סכום זה עליהם לשלם 150 ל"י לחודש, שכר עבור החדרון העלוב בו הם מתגוררים. 250 ל"י נוספות, הוא מחזיר כתוב עבור הריהוט המינימאלי ותנור הגז שקנה.

"כל הזמן חשבתי כי כשאשתהרר, איר כל להסתדר עם ה-750 ל"י שנשארו מ" משכורת. אבל עכשיו, עליית המחירים המטרופת הרסה את כל התוכנית. כאשר אשתי תלד — המצב רק יחמיר. אין למה

רון כוגוש

אילן לוי

ספיר שרף אותנו!